

erkjendte vi ganske vist, at det var ønskeligt, at man, i alt Fald for nogle Aar, gjorde et Forsøg gaaende i den Retning, og vi mente da, at man kunde indskrænke denne Tilladelse til at falbyde og kjøbe Vildt efter Sagttiden til et Lidsrum af 8 Dage, og Grunden, hvorfor vi tro, at dette vil være hensigtsmæssigt, er væsentlig den, at man ved en saadan Bestemmelse vil forhindre, at der i de allerstidste Dage af Sagttiden skydes overordentlige Masser af Vildt i Tillid til, at man har 14 Dage at sælge i. Jeg tror, at allerede den Omstændighed, at man kun har 8 Dage at sælge i, vil vise sig virksom til at beskytte Vildtet, men at gaa saavidt kun at maatte sælge i 2 Dage forekommer os at være betænkelig. Vi have heller ikke troet, at man med Føje kunde forbyde at sælge, falbyde og kjøbe Vildtet sammtidig med, at Sagten begyndte. De ærede Forslagsstillere ville, at der skal være en Forbudsbestemmelse imod at kjøbe og sælge Vildt i et Lidsrum af 2 Dage, efter at Sagten er gaaet ind, saa at man althaa ikke kan kjøbe eller sælge Vildt før den 15de September. Skjøndt jeg antager, at Hensigten med dette Vndringsforslag er den, at forhindre, at der allerede den 10de eller 11te September bliver skudt Vildt, tror jeg dog, at det er for vidt at gaa, og at det er ubilligt at forbyde Folk, der holde meget af at spise Vildt og ikke have anden Vej at faae dette end igjennem et Kjøb, i 2—3 Dage, da Vildtet dog maa skydes, at kjøbe det. Vi tillade os derfor at anbefale dette Vndringsforslag Nr. 10, som kun gaar ud paa at forandre Bestemmelsen i § 12 „Tjortenedagen“ til „Dattedagen“. Endelig have vi under Nr. 12 stillet et lille Vndringsforslag, som kun har formel Betydning. Det forekommer os nemlig, at Lovforslaget § 3 havde været mindre heldig ved at fastsætte, at Loven skulde gjælde fra 1ste September 1879 i 3 Aar. Denne Bestemmelse er noget usædvanlig, da en Lov ellers gjælder 8 Dage efter at den har været bekendtgjort i Lovtidenden. Denne Bestemmelse, at den først skulde gjælde for et senere Tidspunkt, forekommer os at være uden nogen som helst praktisk Betydning, thi indtil den 1ste September 1879 er alt det Vildt fredet, som de Herrer ville beskytte. Der er intet Vildt, som ved denne Bestemmelse vilde opnaa en yderligere Fredning, end det nu allerede har. Der er derfor efter min Mening Intet til Hinder for at følge den almindelige Regel, at lade Loven træde i Kraft strax. Vi have dernæst tilladt os at foreslaa, at Lovens Gylbighed ikke skal slutes med den 1ste September 1882, men derimod den 12te September 1882. Det er af den samme Grund, som jeg nys tillod mig at fremhæve, nemlig at vi ønske at faae paa hele Sagslovgivningens Omraade saa faa forskellige Terminer som muligt, og det forekommer os derfor naturligt at fastsætte Lovens Gylbighed indtil det Tidspunkt, da i 1882 Sagten den 12te Septem-

ber gaar ind. — Da jeg har Ordet, maatte det maasse være mig tilladt for mit eget Vedkommende at gjøre et Par Bemærkninger til det Vndringsforslag, der er stillet under Nr. 6 af det ærede Medlem for Horsens. Jeg vil først tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke har været ganske heldig i den formelle Redaktion af dette Vndringsforslag. Det ærede Medlem foreslaar nemlig en Bestemmelse optaget i Loven, saalydende: „Endvidere er det, udenfor det i Sagtloven af 1ste April 1871 § 2 nævnte Omraade, i Lidsrummet fra 1ste Februar til 12te September forbudt at fange og dræbe Ræve“. Jeg tror, at det ærede Medlem har overset, at Sagtlovens § 2 i Virkeligheden indeholder to Omraader, idet nemlig første Del af Paragrafen handler om eet Omraade, idet det nemlig der hedder: „Det er Enhver ulovligt indensfor Grændserne af de ham enten tilhørende eller til Brug overladte Forder“, og saa kommer i andet Afsnit af Paragrafen en Bestemmelse, vedrørende et andet Omraade, hvor det hedder: „Endvidere er det enhver Bruger tilladt i sin Gaard og Have paa enhver Maade at fange og dræbe samt under Sagttagelse af Brandanordningerne at skyde Ildere, Maarer og Ræve“. Jeg tør vel antage, at det ærede Medlem har sigtet til det sidste Omraade (Bajer: Sa!); men saa bliver det nødvendigt, at det ærede Medlem, hvis hans Vndringsforslag bliver vedtaget, til 3die Behandling foretager en Omredaktion i saa Henseende; thi det vil ellers let kunne føre til den Misforstaaelse, at det ærede Medlem har tilfiget, at det udenfor det i den første Del af Paragrafen omtalte Omraade var forbudt i den af ham nævnte Tid at dræbe Ræve. Det har vist ikke været hans Mening. Iøvrigt erindrer dette Vndringsforslag mig levende om den varme Kamp, der i 1871 blev ført for Rævene. Jeg deltog ogsaa meget levende i denne Kamp, da jeg var Ordfører for Sagtloven, og jeg erindrer fra den Gang, at lige saa ivrige Talsmand som denne Medskabning havde, lige saa ivrige Modstandere havde den. Smidertid vare Modstanderne som bekendt de stærkeste, og jeg skal ikke negte, at det forekommer mig høist bejnderligt, at man i en Lov, hvor man yderligere vil frede om Vildtet, optager Bestemmelser om ogsaa at frede Ræve; thi det er en fuldstændig Modsigelse efter min Opfattelse. Det ærede Medlem kan ikke paa nogen virksommere Maade tilintetgjøre alle de gode Hensigter, som Forslagsstillerne have haft med dette Lovforslag, end ved at sørge for at faae sit Vndringsforslag vedtaget; thi der er ingen ivrigere Modstander af Haver og Agerhøns end Ræven, og de Herrer kunne være visse paa, at, hvis de frede om Ræven, saa ville alle deres Bestrebelser for at frede om Agerhøns og Haver være spildte. Jeg mener derfor, hvormegen Sympathi jeg end kan have for denne Medskabning,